

едно конкретно желание. И всичко усилва, възбужда този копнежъ: появата на Чудомира, който е въ ролята не само на резоньоръ, а и на посрѣдникъ между влюбенитѣ, неговото язвително отнасяне къмъ кандидата на родителитѣ и брата — д-ръ Чипиловски, — безпомощното, глупаво държане на последния и най-вече отношението на брата ѝ — Драгоданоглу — къмъ Христофорова — дребнаво, ожесточено. Драматическиятъ нервъ е, обаче, главно въ изживяванията на Мила — въ нейната нарастваща тревога. Тя се налага, като безспоренъ психологически фактъ. — Всичко друго е сякашъ изкуствено построено, „нагласено“: шегитѣ и духовитоститѣ на Чудомира сж литературни, държането на д-ръ Чипиловски — премного подчъртано глупаво, разговоритѣ въ срещата между Амели и Петровичъ и Елисавета и Драгоданоглу — бледни и „изяснителни“.

Само единъ примѣръ за духовитостта на Чудомира:

„Чудомиръ. Той? (става дума за идването на д-ръ Чипиловски). Въ една свѣстна драма не се позволява това...

Д-ръ В. Чипиловски влиза...

Чудомиръ се изпрѣчва и го задържа единъ моментъ. Да, мой любезни, като почнешъ отъ Аристотеля и стигнешъ до Лесинга, като прескочишъ у Аверкиева и се озовешъ случайно при моя професоръ, всички теоретици на драмата говорятъ, че не се позволява това: да се явишъ отъ невидѣлица, съвсемъ немотивирано...

Д-ръ Чипиловски. Азъ знаехъ, че госпожицата ще бжде тукъ.

Чудомиръ — въ комическо отчаяние — Фарсъ!“